

TURAI!

QUE VAS AVALL

PREU:
1 EURO

Nº 3

La revista independent i popular de Sant Llorenç Savall

Inclou el conte
"El falcó, el pardal i els cucs"

EDITORIAL

El primer la sorpresa, el segon la curiositat i el tercer... Esperem que el tercer número del TURAI sigui el de la consolidació. Perquè la revista existirà mentre els seus lectors i perquè no, també els seus col·laboradors ho vulguin. Els seus lectors perquè són els que permeten que la revista s'autofinanci, i els seus col·laboradors perquè són els que aporten el material per farcir-la. Nosaltres, l'equip de redacció, també ho fem, però som conscients que amb la nostra única aportació no serà possible que la revista perduri al llarg del temps. Ja ho hem dit altres vegades, però insistim, el nostre objectiu principal és que totes aquelles persones que tinguin alguna cosa a dir, utilitzi'n la revista com a eina

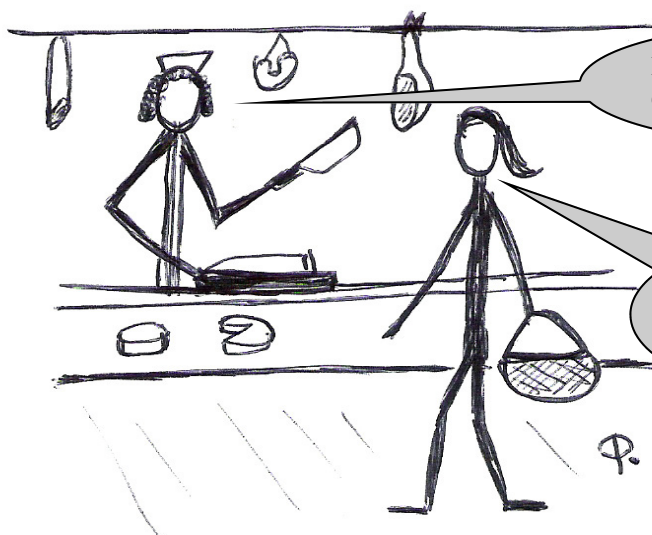
per expressar-se en total llibertat (tot i que a vegades es fa difícil fer-ho). Tot i així, és evident que l'equip de redacció i els seus col·laboradors més directes, per la seva forma de ser, impregnen al TURAI un cert estil i ideologia, i això, pot influir alhora de fer-hi possibles col·laboracions. Actualment, un cop superat l'impacte inicial, la veritat és que podem estar contents: el segon número es va autofinancar i en aquest tercer ja quasi són més nombroses les aportacions dels col·laboradors que les de l'equip de redacció. Això, creiem, permetrà continuar donant a la revista aquest caire independent i, a més a més, ens permetrà continuar incidint en aquells aspectes socials, culturals i ambientals que moltes vegades són oblidats per

les diferents administracions, i si és possible, fer-ho amb ironia i un punt d'humor. I recordeu turaiquevasavall@gmail.com

TURAI!

El poble dels llibres oblidats
Entre ruïnes i esbarzers
Els roures dels nostres nets
El falcó, el pardal i els cucs
Cartellera llorençana
El pas del temps
TURAI amunt i avall
Reflexions sobre la
depuradora. Potser ...
Xarxa ferroviària del Vallès
Perdre amb dignitat
Tot o potser res

La il·luminació del Nadal,
enguany, és molt magra.

És perquè sino, no
arriba el corrent al
Vapor

El poble dels llibres oblidats

"...i hem deixat els arxius i diners a la biblioteca, com a document del poble, i si algun dia una colla de gent vol tornar a ressuscitar el Ripoll, allí el trobarà."

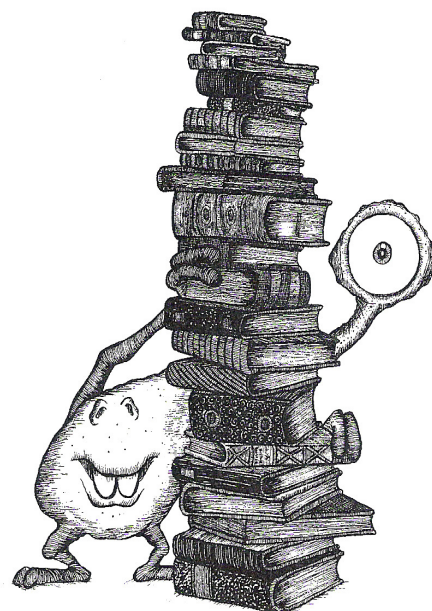
Escrit al darrer número de la revista local Ripoll, al desembre de 1982

Hi havia una vegada un follet. No era pas un follet d'aquells que viuen al bosc i fan la casa al barret dels bolets. Tampoc era dels que surten als contes, acompanyant una fada blada. No, aquest era un follet diferent, un follet especialitzat. Era un follet de biblioteca. Perquè heu de saber que totes les biblioteques en tenen, de follet. De ben segur que pensareu que això son bajanades, que els follets són producte de la imaginació i només existeixen a les pàgines dels llibres fantàstics. Vosaltres mateixos, però jo us ben asseguro que existeixen. I si no, pregunteu-ho a un bibliotecari. Sempre surten de nit, quan les sales de lectura són buides i la claror de la lluna il·lumina les prestatgeries. Aleshores, comencen a remenar llibres lliurant-se sens fre a la seva gran passió: la lectura. Amb el seu enorme i únic ull llegeixen i llegeixen llibres de tota mena, des de novel·les a tractats de medicina, llibres de cuina o assaigs filosòfics. També en tenen cura, dels llibres. Els netegen i treuen la pols deixant les cobertes més brillants que una patena. Quan surt el sol, abans que el bibliotecari obri les portes, corren a amagar-se al seu cau. A vegades, amb les presses, obliden algun llibre damunt la taula o canvien de lloc el volum d'una prestatgeria. Aleshores, el bibliotecari, si és novell, pensa que ja comença a repapiejear, que com pot ser que hi hagi un

llibre damunt la taula si ell ho va deixar tot ben endreçat ahir al vespre. Però si ja és veterà en l'ofici, recull el llibre sense dir res i, amb un sospir, el col·loca al lloc adient. Altra volta el follet, pensa.

El nostre follet vivia en una biblioteca de poble. Era una biblioteca menuda, mal encabida en una habitació de poc més de trenta metres quadrats. Gairebé una biblioteca de joguina. Però per a ell era la millor biblioteca del món. Perquè era la seva. I perquè coneixia, fil per randa, tots i cadascun dels llibres que hi havia. I tots i cadascun dels personatges que s'amagaven a les pàgines. Ell sabia –perquè els follets són éssers fantàstics però no pas tanoques– que la seva biblioteca tenia els dies comptats. Gairebé ningú hi treia el nas per fullejar algun llibre i molt menys per endur-se'l a casa. Tot plegat perquè els llibres eren antics i mai ningú havia tingut cura de renovar els títols afegint novetats editorials que resultessin atractives als lectors.

El dia que van començar a desmuntar-la, el follet no se'n sabia avenir. Tots els llibres eren al terra, escampats en un desori que feia espavordir. Les novel·les es barrejaven amb les enciclopèdies i els llibres de viatges queixalaven les revistes. Tothom qui volia podia entrar allí i endur-se'n cap a casa el que li fes més el pes. Allò no era una renovació de la biblioteca, era una anihilació

total!. Veient la magnitud de la catàstrofe, el follet va prendre una decisió. Així que va caure la nit, sortí del seu amagatall i començà a recuperar alguns llibres que –segons el seu criteri– tenien un valor incalculable: antigues revistes del poble i llibres d'història local. Sabia que allò violava del tot la normativa dels follets: treure un llibre d'una biblioteca estava prohibitíssim i es pagava amb el pitjor dels càstigs: un calbot al clatell. Però l'impuls fou tan fort que no se'n va poder estar: dues dotzenes de llibres van abandonar la sala a les seves mans. Ell se n'hauria endut deu dotzenes, o vint-i-cinc dotzenes, però els follets de biblioteca són menuts i, tot i que rabassuts, no tenen massa força.

Van passar els dies i, finalment, la biblioteca fou oberta de nou al públic. L'espai havia estat

renovellat, incorporant mitja dotzena d'ordinadors a la sala. Les prestatgeries, les poques que hi havia, eren gairebé buides. La biblioteca no tenia ànima. Els llibres havien estat oblidats. El follet tenia moltes preguntes al cap: per què no han renovat els títols? Per què no han incorporat una secció de CD's de música i DVD's de pel·lícules? Per què no han convertit la biblioteca en un espai obert que s'estengui més enllà de les quatre parets?. Un espai que abasti la totalitat del poble, potenciant i canalitzant les

inquietuds culturals dels seus habitants?. A ell prou que li està bé això de les noves tecnologies, però no entén que els ordinadors excloguin els llibres. És més, coneix moltes biblioteques (a Sant Feliu de Codines, sense anar massa lluny) on llibres, CD's, DVD's, ordinadors i tot el que pugueu imaginar conviuen en pau en un mateix espai. I on es fan xerrades, col·loquis, presentacions de llibres... Imagineu-vos!. Quan es fa de nit el follet surt del seu amagatall. Ja no pot anar a la biblioteca. Què hi ha

d'anar a fer si, a banda d'alguna enciclopèdia, ja no hi ha llibres?. Passa la nit amunt i avall, abraçat als exemplars que va rescatat, vagarejant com una ànima en pena. I espera. Espera el dia en que el poble dels llibres oblidats recuperi la memòria. Perquè el follet està segur que això passarà, que algun dia els vilatans s'adonaran que la seva biblioteca és buida i voldran tornar-la a omplir. Sempre passa. I aleshores podrà tornar els llibres i recuperarà la seva feina.

Albert Vicens

ENTRE RUÏNES I ESBARZERS, una memorable travesia pels records del futur. Per Isaac Aquirzov

El cinquè Centenari del Museu del Foc.

"500 anys arrasant com a Museu" és l'agosarat lema que encapçala aquest cinquè centenari de la inauguració del primer Museu itinerant de la història: el Museu del Foc. Després de 500 anys dedicats a la pedagogia i a la pràctica del foc, l'actual director de la Institució, Kelvin Graus, creu que ha estat un encert que a principis d'aquest any tan assenyalat, el macromuseu de sis plantes s'inaugurés a la mateixa urbs que el va veure nèixer: Laurentiis. Preguntat per l'origen de la institució, el propi director ha recordat que *"El museu en sí era tan incombustible, tan poc inclinat a ser abrusat per les flames, que ben aviat va sorgir la iniciativa d'anar obrint cada any una nova seu a diferents llocs del món, establint un emotiu paral·lisme amb la tradicional torxa olímpica, d'origen prehistòric"*. Els assistents a la jornada de clausura del cinquè aniversari, han pogut festejar al llarg del dia amb diferents

video-conferències, pòsters inflamables, piscolabis a la brasa i demostracions combustibles de caire fakir, en un ambient festiu càl·lidament xafogós i ardent, que ha tingut el seu punt culminant d'ebullició quan el propi director ha donat per iniciat un castell de focs que aquest any, i per delit de tota la concurrència, ha comptat amb la participació del propi director i de 500 piròmans de reconeguda vàlua intergalàctica. Establint un nou rècord absolut, l'edifici públic ha quedat reduït, en cosa de 30

segons i vint-i-cinc centèssimes, a una caixeta de llumins mercès als 500 focus hàbilment dissenyats pels amants de la barba-coa i de la flama, en general. El sensacional castell ha deixat un indeleble record espordidor que ha anat acompanyat d'una sensacional ovació en forma 'd'oles' per part d'una multitud enardida. Amb les brases de l'edifici, artistes del fogons i del cullerot vinguts d'arreu de la Via Làctea han ofert una de les millors ovni-paelles que, literal-

continua (pàgina 4)

ment, han volat de les seves mans tan bon punt ha assolit el punt òptim de cocció. La concurrència, visiblement caldejada, ha brindat amb cognac flambejat l'arribada d'un pastís gegant coronat amb 500 espelmes de xocolata en forma d'arbres. Malgrat d'algú poc entenimentat que ha volgut fer el gest d'apagar alguna de les

espelmes, la major part de la concurrència ha restat dignament immòbil i sense paraules quan ha vist que la xocolata fosa anava vessant per les vores del suculent pastís a la vista. Tan sols els primers compassos del DJ Pic-Nic i el seu tema "Fènix" han desfet l'encantament global, animant als assistents a armar-se amb

forquilla i cullera, convidant-los a apaivagar els seus instints sense complexos. Al finalitzar l'acte el director s'ha desfet en elogis per l'organització, i les seves darreres paraules han estat dedicades a la concurrència: " que per molts anys només hi hagin museus per cremar! "

Isaac Aquirzov

Els Roures dels nostres nets

Si ho diem la gent que vivim al bosc els de ciutat s'hi posaran abans. Si resulta que els boscos joves capturen CO2 i resulta que vehicles i calefaccions emeten grans quantitats de CO2, conclusió: que benzines i gas-oils ajudin a gestionar els boscos. Això vol dir un impost als carburants, si un impost més, dedicat a la gestió de boscos. El propietari que ja tenen plans de gestió se'ls ajuda amb finançament, serveis i compra de biomassa. Als propietaris que no gestionen els seus boscos l'han de cedir a l'ajuntament perquè en tregui profit. I aquí a Sant Llorenç cal plantar alzines i roures perquè d'aquí a cinquanta o cent anys se'n tregui bona fusta.

És a dir, pensant en la gent de ciutat: un cèntim per als roures dels nostres nets. I pensant en els propietaris: i si tu no pots ja ho farem entre tots.

M'he llegit l'informa dels boscos del Lacera i m'he llegit alguns dels treballs de la VI trobada d'estudiosos del Parc i sempre m'interesso per les notícies relacionades amb la gestió del bosc. Però tot plegat, els recursos que s'hi destinen són misè-

ria relacionades amb la gestió del bosc. Però tot plegat, els recursos que s'hi destinen són misèria i companyia. Només una actitud decidida i uns bons pressupostos poden fer front a aquest gran repte dels boscos catalans. Una altra possibilitat és anar-los cremant cada estiu una mica per tal d'evitar el gran incendi devastador.

Proposo que l'Ajuntament aprovi una moció dedicada a la gestió de boscos, que els propietaris emetin un comunicat recla-

mant recursos, que bombers i ADF tornin a insistir amb la prevenció, que al Consell Comarcal i a la Diputació i a la Generalitat els arribin les demandes concretes, que estudiosos i representants escriguin als mitjans de comunicació, que els Consells Escolars del CEIP i els IES es posicionin, que els Consells de Cultura i Medi Ambient, del poble es defineixin, que les associacions esportives diguin la seva, que.....

Francesc Roma

TU RAI!

El pas del temps

El vapor, ara fa uns quants anys

El vapor, a dia d'avui

TU RAI!

AMUNT

Pel naixement del renovat parc infantil de la Font de l'aixeta. Perquè, després de gairebé nou mesos, finalment a vist la llum. Tots els nens i nenes (mares i pares també) l'hem trobat a faltar molt durant gran part d'aquest any 2007.

TU RAI!

AVALL

També per la font de l'aixeta, ja que no és molt normal construir un heliport tant a prop d'un parc infantil. De fet, com es pot observar a la imatge, ja va ser utilitzat com a tal el passat 28 de desembre.

Reflexions sobre la depuradora. Potser...

Depura la depuradora?
Potser sí.
Potser depura, però del
que si estic segura, es de que
"pudor a"! I "pudora" molt!!

Al sortir del poble, "pudora".
Al entrar al poble torna a
"pudorar".
Sempre fa pudor.

Al principi pensava:
- Potser avui hi ha un excés per
depurar i no dona a l'abast.
- Potser es curta de feina.
- Potser te una averia puntual i
no acaba d'anar a l'hora.
- Potser avui li fan una posada
a punt
Potser funciona però, se li a
acabat l'"Ambi-Pur"...
Potser és la calor,
Potser és el fred,

Potser la depuradora no es més
que un decorat...

I penso en els nens i mestres
de la llar d'infants,
i en els avis i treballadors de la
residència,

i en aquella pudor!!!

Ara, després de tan de temps i
de les més profundes re-
flexions,

he arribat a la conclusió de que
potser, si funciona
(que potser sí, com ja he dit)
potser no ho deu fer del tot bé?
Potser això es pot considerar
una conclusió massa agosarada.

De totes maneres i ben pensat,
a casa meva no arriba la pudor
i l'aigua del riu potser no està
tan malament com sembla,
(o potser sí, no ho sé.)
En fi, potser el problema és,
només,
de com bufa el vent...

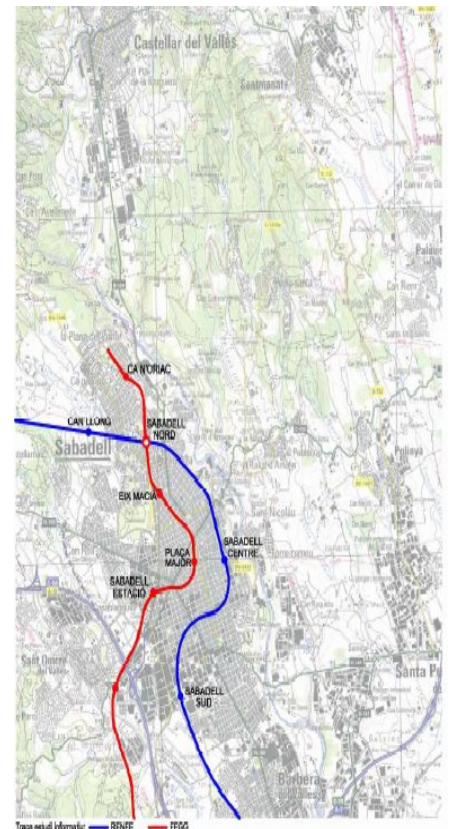
O potser només són masses
cabòries per una cosa que pot-
ser no té més importància. In-
tentaré no pensar-hi més.
Segur que només és pudor.

Sofia Juan

Xarxa ferroviària del Vallès

Generalment la planifica-
ció urbanística del ter-
ritori es desenvolupa
descompassadament, moltes
vegades les poblacions creixen
sense que s'hagi tingut en
c o m p t e e l s e g u i t
d'infraestructures que es neces-
sitaren per donar uns bons ser-
veis mínims a la població i a les
indústries que s'hi implanten.
Deixant de banda les impor-
tants mancances de serveis
bàsics i públics de qualitat per a
la població, un dels grans pro-
blemes d'aquesta falta de bona
planificació territorial, és el
col·lapse de la xarxa viària.
I sense haver d'anar gaire lluny,
d'exemple tenim el col·lapse
que es troba la gent que viu a
Sant Llorenç Savall i que s'inicia
diàriament abans d'arribar a
Castellar del Vallès.
Cap a finals del 2006 apareix a

Sabadell un grup de gent preo-
cupada per l'ampliació de la
xarxa ferroviària que s'estava
plantejant. Des de l'associació
Sabadell Cruïlla, comença
una campanya de sensibilització
ciutadana, s'inicia un debat ciu-
tadà i es proposa una alternati-
va al traçat aprovat original.
Una alternativa que potencia en
gran mesura la possibilitat
d'enllaços amb les diverses po-
blacions del Vallès Occidental,
Oriental i el Barcelonès.
La proposta plantejada per
l'associació Sabadell Cruïlla,
amb una acurada gestió de re-
cursos, infraestructures i cer-
cant en tot moment el menor
impacte pel medi, pretén con-
vertir Sabadell precisament en
un cruïlla, és a dir que a partir
d'aquesta ciutat, realitzant els
transbords que calguin, es pu-
gui unir Castellar del Vallès

Proposta de l'administració

7

Cartes dels lectors

Tot o potser res

Tot o potser res, les aparències enganyen però la primera impressió és la bona... tot es contradiu en un món en el que es plora de riure i es canta de pena.

Els embolics estan a l'ordre del dia, s'embolica la simpleza. Es predica el senzill des de la complicació més absoluta, el caos més ordenat i la grandesa més lleugera.

Som grans, i busquem el petit o volem creure'ns més grans buscant la petitesa en l'exterior i enganyant els nostres sentits.

Lluitem per motius sense objectius i després volem resultats d'una operació que no té divisor.

Secrets que tothom sap, i crits que ningú sent.

Ens hem tornat bojos, bojos per córrer presos a la llibertat. Busquem allò que ja tenim i volem vendre el que no posseïm.

Enigmes de la personalitat humana, cada vegada més impersonal... Pragmatismes de la vida moderna que cada vegada ens compliquen més... Timidesa de mostrar-nos tal com som.

Reivindico la vida senzilla en la que es rigui de felicitat, es plori de tristesa i es visqui per ser feliç.

Ser feliç cadascú amb el que té, lluitar pel que un vulgui lluitar i deixar tranquils als que es volen superar.

Ser feliç cadascú amb el que té, lluitant pel que vol tenir i aprenent dels que ho han aconseguit abans que un mateix.

Felicitat, tristesa, lloança i decepció individual, intransferible. Aconseguir la felicitat pròpia, no riure's dels que han caigut...

Reivindico que cadascú busqui la seva felicitat i no enfonsar el veí, alegrar-nos per les alegries dels altres, i respectar.

On els grans de sorra acaben essent muntanyes, i els afluents grans oceans, on en un lloc sense vida hi emergeixen festes multitudinàries...

A la plaça menjant pipes s'arriben a sentències dignes de judicis penals, tot i no portar escrit el seu nom propi.

Respectar, viure i deixar viure...

Serem capaços de fer-ho algun dia?

Alba Pardo Tatché

En aquest número hi han participat:

Editorial, Xavi Sallas / **El poble dels llibres oblidats**, Albert Vicens / **Els roures dels nostres nets i, El falcó, el pardal i els cucs**, Francesc Roma / **Reflexions sobre la depuradora. Potser...**, Sofia Juan / **Entre ruïnes i esbarzers**, Jordi Guillemot / **Vinyeta portada i el pas del temps**, Miquel Casals / **Turai amunt i avall i la cartellera llorençana**, l'equip de redacció / **Xarxa ferroviària del Vallès**, Núria Ferrando / **Perdre amb dignitat**, Arnau Muniesa / **Tot o potser res**, Cartes dels lectors / **Disseny gràfic**, Quelot / **Compaginació revista**, Xavi Sallas / **Imprès a l'estudi**, Jovellanos, 99-101. Sabadell

Els escrits signats per particulars no expressen necessàriament l'opinió de l'equip de redacció.

TURAI!

Equip de redacció:

Sofia Juan
Jep Marminyà
Mertxe Pamplona
Quelot
Francesc Roma
Xavi Sallas
Albert Vicens

Col·laboradors:

Miquel Casals
Jordi Guillemot

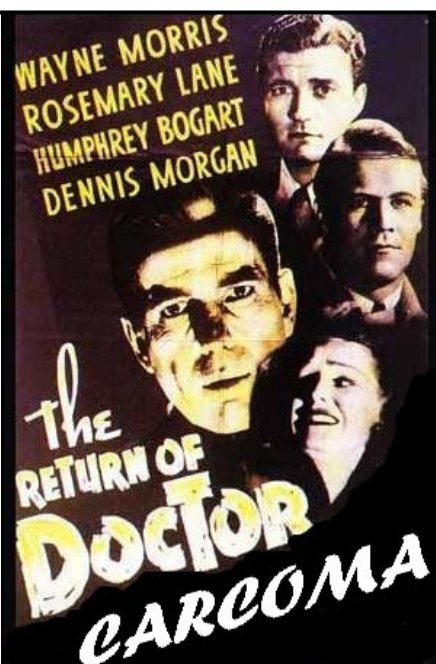
I la col·laboració especial

Arnau Muniesa

I en el proper ...

Recordeu !! Si heu d'enviar alguna carta del lector o bé voleu participar en la revista o, simplement, ens voleu fer arribar alguna observació, la nostra adreça de correu electrònic és:

**turaiquevasa-
vall@gmail.com**

Correu electrònic:
turaiquevasavall@gmail.com

EL Falcó, el PARDAL
i els (u)s

Aquell
falcó negre de plomes
lluents i bec afilat es
va menjar la meva mare i
jo, un petit pardal, no ho
vaig entendre gens quan va
passar. Tots els germans i
les amigues i les altres
mares i els pares, tots
m'ho diuen: és així i sempre
ha estat així; el gran es
menja el xic. L'àvia diu que
hi ha una mare que no mor
mai, que sempre hi és, faci fred
o calor, volti un aligot o s'acosti
el foc més gran. L'àvia diu que aquesta
mare és la muntanya que els homes anomenen
Montcau. Diu que miri bé la seva panxa i el
seu gran pit que sempre ens recorda
d'on venim. L'àvia m'acompanya,
d'una revolada, al fons de la
Vall d'Horta, a la font del Llor
on l'aigua és més neta i rega
camps i boscúries. És veritat, ara
me'n recordo: és allà on hi creixen
els mosquits i les formigues a
ramats, i els cucs que tant
m'agraden...

Francesc Roma i Millan

TV RAI!

Cartellera Illorençana

Estrenes TVSavall

TEATRE
Representacions
prorrogades tot
el 2008 per ple
absolut durant la
temporada 2007.

Teatre
BROMEIA
UN TRAMVIA ANOMENAT DESIG
de Tennessee Williams
direcció La Vallessana

